

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

LEDEN 2012

č. 1

NA PRAHU NOVÉHO ROKU

Většina z nás nosí na ruce hodinky, všichni máme doma hodiny na stěně, setkáváme se s hodinami na kostelní věži, na nádraží či jiných místech. A všechny tyto hodiny neúprosně ukrájí čas, náš čas. Nezadržitelně vteřinu po vteřině, minutu po minutě, hodinu po hodině. Na stole, na stěně také míváme kalendáře, překládáme jejich listy nebo je utrhuje, neboť i kalendáře ukazují čas, ukrájí z našeho času. Den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci, rok po roku.

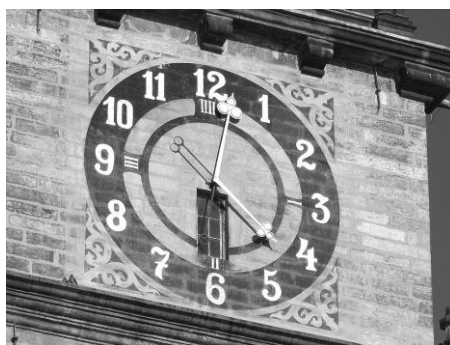
V těchto dnech začínáme užívat nový kalendář pro rok 2012. Je to možnost zamyslet se a položit si otázku: Co je to čas? Na jaře roku 1976 byl na základě zvláštního papežského dovolení v Turinu vysvěcen na kněze devatenáctiletý bohoslovec Cesare Bisogin. Měl rakovinu kostí. Věděl, že tato zákeřná nemoc mu nedovolí ani studovat, ani studium dokončit a on tolik toužil být knězem, tolik toužil, aby mohl

sloužit aspoň jedinou mši svatou. Jeho přání se splnilo. Knězem se stal, primiční mši svatou sloužil a za několik dní poté zemřel.

Čas je drahocenný poklad. Cenu času poznáš, když se opozdíš o dvě minuty k vlaku a vidíš poslední vagón odjíždějícího rychlíku. Opozdíš se o deset minut a najdeš zavřené dveře obchodu či úřadu.

Čas je doba práce, kdy můžeš vydělávat peníze. Čas je doba, kdy můžeš odpočívat, čas je doba, kdy trpíš nebo se raduješ, kdy jsi plný naděje nebo plný zoufalství, doba, kdy čekáš nebo již vůbec nic nečekáš.

Pro člověka věřícího je čas darem Božím. Bůh nám daroval život a slíbil nám život věčný. Proto pozemský čas je pro nás přípravou na existenci, ve které se již čas nebude měřit ani hodinami, ani kalendářem, existencí, ve které je ustavičné nyní. Svatý Bernard napsal: „Čas je mzda, za kterou si můžeme koupit Boha, pokud ho dobře užíváme.“ A sv. Alfons medituje nad časem takto:

„Není nic kratšího, nic dražšího nad čas. Minulý již není, budoucí je nejistý, přítomný rychle utíká. Přesto nám čas umožňuje získat věčnou spásu, může však být i příčinou věčné záhuby.“

Prosme o Boží požehnání, abychom čas nového roku uměli moudře užívat.

Abychom nejen dávali císaři, co je císařovo, ale především uměli dávat Bohu, co mu patří!

Josef Hudec, O.Cr., probošt

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Kristus – dárce života

Bůh biblického zjevení má stálou vlastnost: je „živý“, volá i lidi k věčnému životu, je pramenem života (srv. Zl 36,10). Jako Boží Syn, i Ježíš dává život v hojnosti (srv. Jan 10,10), on sám je život (srv. Jan 14,6). Přejít ze smrti do života se opakuje v tom, kdo věří v Ježíše Krista (srv. Jan 5,24).

Někteří poznamenávají, že z tohoto hlediska by nebyl podstatný rozdíl mezi křesťanstvím a jinými náboženstvími, protože i ta slibují štěstí po smrti v novém životě. Avšak tato shoda je povrchní. Kristus zemřel, ztratil svůj pozemský život, ale svým zmrtvýchvstáním se vrátil

ke svému pozemskému životu. Křesťané očekávají něco podobného: ne odmítnutí minulého života, nýbrž věčný návrat. Život po smrti může být vylíčen živými barvami, ale dokud zůstane „jiným“, nikdy nás nebude příliš přitahovat, protože máme rádi svůj vlastní život. Kristus nám slibuje, že spasí právě tento náš život spolu s životem našich rodičů a přátel. Vzkříšení mrtvých je ojedinělé učení, které nemá obdoby v žádném jiném náboženství, protože je vázáno na osobu a dílo samého Krista.

T. Špidlík z knihy: „Znáš Krista?“

RECEPT NA POKOJ

1 tunu pochopení
2 hrsti tolerance
1 šálek vděčnosti
na špičku nože upřímnosti
půl světa lásky

Tyto produkty postupně přidávat do každého našeho života tolik, dokud nedostaneme štěstí a pokoj.

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

PEREGRIN A DISMAS

V kostele sv. Kříže u dominikánů je napravo od hlavního oltáře ukřižovaný Dismas a pod ním obraz Peregrina.

PERGRIN (Pellegrino) Laziosi

Sv. Peregrin se narodil kolem r. 1265 ve Forlí, Itálie.

V Sieně vstoupil do řádu servitů

a působil později jako duchovní správce ve svém rodišti Forlí. V době svého pobytu v řádu se vyznačoval stálou modlitbou. Těžkou nemoc, která ho postihla, snášel s mimořádnou odevzdaností a trpělivostí. Zemřel 1. května 1345. Peregrin Laziosi je vzýván při bolestech nohou proto, že prý

byl sám vyléčen zázračným způsobem z rakoviny nohy.

Svatořečen byl r. 1726; svátek se slaví 1. května.

DISMAS LOTR

Dismas prý byl kající lotr, který byl ukřižován po Ježíšově pravici. Patřil prý k bandě lupičů. Na kříži se prý obrátil a hluboce litoval.

Zejména ve františkánském řádě býval Dismas velmi uctíván. Svátek se slaví 25. března.

Zpracováno podle knihy Schaubers-Schindler: „Rok se svatými“

CHARITA

Tříkrálová sbírka 2012

Od 1. do 14. ledna 2012 se v mnoha obcích a městech na znojemském okrese koná již dvanáctý ročník **Tříkrálové sbírky**. Do Tříkrálové sbírky se po celém našem okrese zapojuje přes 1100 koledníků, asistentů a dobrovolníků. „Nesmírně si vážím všech, kteří se jakkoliv podílí na organizaci a realizaci této celostátní sbírky. Chci poděkovat všem dárcům, koledníkům, asistentům, znojemským skautům,

studentům a všem kdo se na pořádání tříkrálové sbírky podílí. Dále děkuji všem starostům obcí a měst Znojemska, kteří se odhodlali do sbírky zapojit, i všem kněžím a duchovním, kteří se jakkoliv svojí pomocí na sbírce podílejí. Tříkrálová sbírka je nedílnou součástí vánoční tradice a poselství dobré vůle, radosti a solidarity, která umožňuje veřejnosti podílet se účinně na pomoci prostřednictvím Charity. Tato sbírka je spojená s vánoční dobou, kdyby si každý z nás měl uvědomit, že jsou mezi

námi lidé, kteří potřebují naši pomoc a sami si pomoci nemohou, lidé kteří jsou vážně nemocní, osoby s tělesným a mentálním postižením, umírající, opuštěné děti aj. Proto otevřete prosím své dveře těmto koledníkům, kteří jsou vyslanci radostné Boží zvěsti, a pomozte svým štědrým darem. Pomoci můžete také prostřednictvím dárcovské SMS ve tvaru: **DMS KOLEDA** na číslo **87 777** (cena jedné DMS je 30,-Kč, dárce obdrží 27,-Kč), nebo můžete přispět přímo na tříkrálový

účet: **66008822/0800** (variabilní symbol: **6700**). Váš příspěvek můžete také předat osobně v sídle Oblastní charity Znojmo na Dolní České 1, ve Znojmě. Podporu této sbírky můžete také vyjádřit sledováním Tříkrálového koncertu, který se bude vysílat v přímém přenosu v neděli 8. ledna 2012 na ČT 1.

*Mgr. Ludvík Mihola
koordinátor Tříkrálové sbírky*

Poděkování

Jménem zaměstnanců Oblastní charity Znojmo a jménem našich klientů chci ze srdce poděkovat všem duchovním a farnostem za jejich pomoc, dary, modlitby a oběti, kterými podpořili charitní činnost. Přeji Vám, aby Boží láska, která se zrodila v Betlémě, naplnila Vaše srdce.

*Mgr. Ludvík Mihola
pastorační asistent jmenovaný pro Charitu*

OBLASTNÍ CHARITA
ZNOJMO

Přejeme všem dárcům, sponzorům, spolupracovníkům a všem, kteří nám jakkoliv pomáhají hodně Božího požehnaní a úspěšný nový rok 2012.

zaměstnanci a klienti Oblastní charity Znojmo

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Utrpení a co na to lékaři

Lékař má možnost mnohá utrpení odstranit, nebo aspoň zmírnit, ale nakonec člověk stejně zestárne a zemře. Ježíš nepřišel utrpení odstranit, ale naučit nás proměňovat ho v lásku. Smrt ze života odstranit nemůžeme, ale vždycky máme možnost projevit se láskou. V praxi to bo-

hužel není tak samozřejmé. Stále převládá „vědecký“ přístup. Dokud je naděje na efekt, všichni se kolem nemocného točí a mohou se rozkrájet. Jakmile naděje na uzdravení není, jejich zájem opadá, vizity jsou formální a nemocný je překládán z jedné léčebny dlouhodobě nemocných do

druhé. Trpí nejen v důsledku nemoci, ale navíc i tím, že jsme ho odepsali. Duševní utrpení vyžaduje naši asistenci, náš zájem, naše vlídné slovo, náš úsměv, naši lásku.

Výchovná hodnota bolesti

Utrpení nutí k projevení lásky i lidi nevěřící. O co by bylo na světě méně lásky, kdyby nebylo utrpení! O co by svět byl sobečtější a hrubší, kdyby se neurvalci nemuseli bát infarktu a rakoviny. Je to vidět i ve věznicích. Když je vězni delší dobu dobře, roste jeho sebevědomí a zdraví ho vede k bujnosti. Ale stačí bolavý zub nebo střevní infekce s pořádným prů-

jmem a zkrátke jedna dvě. Bolest má tedy i svou hodnotu výchovnou a léčivou. Kdyby jí nebylo, svět by byl podstatně horší. Nejde jen o zločince. Platí to obecně. Naším úkolem je proto pomáhat lidem snášet utrpení tak, aby přineslo užitek, jaký s ním Bůh ve svém plánu má. Jak? Bez lásky je to nemyslitelné. Bez Ducha svatého je to nemyslitelné - chtějme říkat to, co nám řekne on. K tomu je třeba najít si čas, mlčet, poslouchat a nechat skrze naše ruce a ústa proudit sílu Ducha svatého do každého nemocného, kterého nám Bůh pošle do cesty.

Z knihy L. Kubíčka: „Zapaluji?“

DOMINIKÁNSKÁ POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ

Putování po Svaté zemi, které pořádali dominikáni, se zúčastnilo 36 poutníků, z toho 15 řeholníků a řeholnic z české provincie, další účastníci byli terciáři či sympatizanti dominikánského řádu. Z naší farnosti nás putovalo šest. Odlétali jsme 17. října z Ruzyně a následující den v ranních hodinách jsme přistáli v Tel Avivu na letišti Ben Gurion.

Hora Blahoslavenství

Svatá země zahrnuje Izrael, rozsáhlé oblasti Jordánska a Egypta. Vzniklo v ní

nejvíce filozoficko-náboženských proudů, je zde soustředěno mnoho památek a bytostně se zde člověka dotýkají historické události. Svatá země je kolébkou tří monoteistických náboženství-křesťanství, Judaismu a Islámu. Je to země patriarchů pohřbených v Hebronu i země Mojžíše, který dostal na hoře Sinaj Desatero přikázání, Eliáše, Izaiáše, Jeremiáše a dalších proroků a věrověstů. Je to země Izraelských králů Davida, Šalamouna, který nechal postavit první Jeruzalémský chrám, ze kterého zbyla jen Zeď nářků.

Během našeho putování jsme navštívili pro křesťany mnoho důležitých míst: Chrám Zvěstování, Ein Karem-kostel Narození Jana Křtitele a kostel navštívení sv. Alžběty, Betlém- Basiliku Narození, Pole pastýřů, Horu Pokušení, Horu Blahoslavenství, Kafarnaum, horu Tábor, řeku Jordán, Jeruzalém, hrob krále Davida, Sion s večeradem, Getsemanskou zahradu, Via dolorosu, Golgotu, Boží hrob, Olivetskou

horu-místo nanebevstoupení Páně a další....

Udělalí jsme také zkušenost s pouští-šli jsme tři hodiny pouští za velkého vedra do ortodoxního kláštera sv. Jiří.

Plavili jsme se po Genezaretském jezeře a snažili jsme se ulovit nějakou rybu, ale ani na pravé straně lodi síť nezabrala ... přesto jsme Petrovu rybu ochutnali ... Navštívili jsme dominikánskou Biblickou školu v Jeruzalémě, odkud pochází Jeruzalémská bible. Manželé obnovili svoje sliby v Káně Galilejské. Vydali jsme se v noci na horu Sinaj (2284m), někteří z nás první část cesty jeli na velbloudech, druhou pak se všichni snažili zdolat vlastními silami nebo za pomoci Beduínů. V 5:30 h jsme stanuli na Sinaji - právě vycházelo slunce ...

Koupali jsme se ve čtyřech mořích – Středozemním, Rudém, Mrtvém a Tiberiatském. Vzduch se téměř každý den pohyboval mezi 30-35°C, voda tedy byla velmi příjemnou koupelí.

Každý den jsme začínali ranními chválami, mši svatou jsme slavili na místech Ježíšova působení, o kterých čteme v Písmu svatém, prosili jsme za naši farnost, celé naše město a potřeby těch, kteří nás o přimluvnou modlitbu žádali. Den jsme končili večerními chválami. Vytvořili jsme sourodou skupinu poutníků, kteří se vzájemně obohacovali.

Během našeho putování po Izraeli jsme se dotkli míst, kde se Ježíš narodil, žil, kde vykonal své vykupitelské dílo a kde stále působí vnitřní změnu v těch, kteří ho upřímně hledají. ... Mohlo by se zdát, že naše pouť skončila, ale nějak si uvědomuji, že stále pokračuje ... Hodně přemýšlím o všem, co mě ve Svaté zemi oslovilo a vím, že na tuto pouť nezapomenu. Je pro mě velkým Darem.

Marie Lazárková

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

100

VZPOMÍNKA NA P. JAROSLAVA FRKA OP

Dne 19. ledna 2012 uplyne 100 let od narození P. Jaroslava Josefa Frka OP. Narodil se 19. ledna 1912 v Třebušicích u Vlašimi. Po gymnáziu vstoupil do dominikánského noviciátu v Olomouci a složil řeholní

sliby 28. září 1932. Na řádovém učilišti absolvoval studium filosofie a teologie a byl vysvěcen na kněze v katedrále sv. Václava v Olomouci 4. července 1937. Na vinici Páně pracoval v Plzni u Panny Marie Růžencové a v Božkově, odkud přešel do znojenského konventu Svatého Kříže, kde byl podpřevorem a farní obec vedl do roku 1950. Po těžkých komunistických represích nastoupil v období pražského jara v roce 1968 znovu do farnosti svatého

Kříže, kde působil až do roku 1980, kdy po těžké nemoci byl upoután na bolestné lůžko. Zbývajících pět let života prožil v Charitním domově na Moravci. Po dlouhém utrpení zcela tiše snášeném svou životní pout' dokončil 18. května 1985. Pohřben byl na znojmském svatém poli 25. května.

V Knize Moudrosti čteme: „Duše spravedlivých jsou v Boží ruce a nedotkne se jich utrpení. Zdáli se být mrtví v očích pošetilých, jejich smrt se pokládala za neštěstí, jejich odchod od nás za záhubu, v

pokoji se však nalézají ... Ti, kdo v Pána doufali, poznají pravdu, kdo byli věrní, setrvávají u něho v lásce, poněvadž láska a smilování se na ně snese!“

AŽ MU SVÍTÍ SLUNCE BOŽÍ
LÁSKY!

Na Otce Jaroslava, který měl srdce Dobrého Pastýře, s láskou a vděčností vzpomíná

Bc. Vladimír Lazárek

100 SLUŽEBNÍK DOBRÝ A VĚRNÝ MONS. JOSEF NAVRKAL

U příležitosti 100. výročí od narození

Mons. Josefa Navrkala otiskujeme jeho „životní příběh“, který v roce 2001 sepsal na výzvu brněnské konsistoře. (Mírně upraveno a doplněno.)

Narodil jsem se 25. ledna 1912 ve Víd-

ni XX. okres (jako syn moravských přistěhovalců z Vysočiny. Po rozpadu Rakousko-Uherské monarchie jsem se s rodinou přestěhoval do Znojma, kde jsem posléze vychodil reálné gymnasium. Po studiích na brněnském teologickém institutu) jsem byl 5. července 1936 vysvěcen v Brně na kněze. (Primiční mši sv. jsem slavil u sv. Michala ve Znojmě.)

Místa mého působení jsou: Od r. 1936 Mikulov, vikář při kostele sv. Václava. Od roku 1936 až 1939 kooperátor v Modřicích u Brna. 1939 krátká vojenská služba v Praze ve škole na důstojníky duchovní služby v záloze. V roce 1939 krátká služba jako administrátor na Moravci. Těžká operace perforovaného slepého střeva. Přežití operace ohodnotil primář Antonín Novotný na Žlutém kopci jako zázrak. Prohlásil, že tak zasviněné břicho ještě neviděl. Odmítl z počátku operaci vykonat, že stejně při ní zemřu. Ale uprosil jsem ho. Poprosil jsem našeho pátera spirituála v alumnátě Msgre Aloisa Kopal o zaopatření. Msgre Kopal zbuntoval hned modlitební akce v nejbližších farnostech a tak jsem to tenkrát přežil ještě bez antibiotik.

Po uzdravení jsem byl téhož roku ustanoven kaplanem v Mutěnicích u Hodonína. Třiletá krásná bratrská spolupráce s p. farářem Vincencem Bednářem. A bylo to těžké loučení, když jsme dostali oznámení, že budu přeložen. Abych to

lehčeji asi unesl, dostal jsem na vybranou pět farností: Brno dóm, sv. Tomáš, sv. Jakub, Komárov a Tuřany. Odepsal jsem, že když už musím jít, že si nevybírám, ale půjdu tam, kam budu ustanoven. A tak jsem byl beze všech zkoušek ze zpěvu a kázání ustanoven r. 1941 třetím vikářem při biskupské katedrále v Brně. Po odchodu faráře Herala postoupil jsem na místo prvního vikáře a faráře tamtéž. Zároveň jsem byl účetním biskupské konsistoře a expeditorem.

Doba po obsazení biskupství a konsistoře vládním zmocněncem se v mém životě vyznačovala stálými žalobami, že jsem něco řekl, že si dělám na faře boční konsistoř, když přijímám sbírky a spisy od děkanů a kněží a tím bráním, aby se setkávali se státním zmocněncem. Vládní zmocněnec Dr. Starý mne nejednou lákal, že bych mohl něčím být, kdybych trochu s nimi spolupracoval. Když nepochodil, upadl jsem v nemilost, a když byl ndp. biskup Dr. Karel Skoupý odvezen do internace, objevil jsem jednoho dne v expediční mapě čtvrtku papíru, že jsem ustanoven administrátorem fary v Hodonicích u Znojma. Odvolal jsem se proti tomu písemně, ale dp. prelát řekl, že mi na to odpoví, až bude pro mne příznivější doba.

Intermezzo: Během svého působení v Brně jsem byl vzat r. 1949 do vazby pro hospodářský delikt. Tiskli jsme tehdy Cyrilometodějský kancionál s povolením ministerstva kultury v počtu deset tisíc. Pražský arcibiskup Dr. Josef Beran projevil o náš kancionál takový zájem, že nás požádal, abychom jej vytiskli i pro pražskou arcidiecesi pod titulkem Svatováclavský kancionál. Požádal o povolení a nahlásil nám i číslo povolení, jak je zjistil na ministerstvu. Sehnal jsem papír a tiskli jsme klidně dalších deset tisíc. Přišlo však

do toho „Boží Tělo“ 1949 a čtení pastýřského listu biskupů a povolení tisku Svatováclavského kancionálu už nebylo písemně vyexpedováno. Dotiskli jsme tedy i těch druhých deset tisíc kancionálů jako Cyrilometodějské. Někdo z tiskárny to udal. Byl jsem zatčen a půl roku jsem pobyl ve vyšetřovací vazbě na Orlí ulici v Brně a ve Znojenské věznici. Po vyhlášení amnestie v r. 1950 jsem byl jako nedokončený případ propuštěn a vrátil jsem se na Petrov.

Druhé intermezzo: V Hodonicích jsem působil tři roky a nevím už, v které době jsem dostal od kapitulního vikáře důtku za neposlušnost. Nečetl jsem totiž jeho pastýřský list, který neměl ani moc náboženský ráz. Pak jsem po nějaké době dostal oznámení, že mi byl odňat státní souhlas. Jako důvod bylo uvedeno, že zásadně nechodím na měsíční konference svolávané církevními tajemníky, a že tím neuznávám státní dozor nad církvemi. Následující neděli jsem to oznámil věřícím s prosbou, aby v můj prospěch nic nepodnikali, že je to marné a mohli by si uškodit. Neuposlechli. Muži ještě tu neděli proběhli Hodonice, sehnali – nevím už kolik set podpisů – i předseda národního výboru a místní předseda KSČ jim to podepsali a než se v pondělí ráno Hodonice probudily, bylo dvanáct mužů na cestě za krajským církevním tajemníkem v Brně. Usadili se u něho a řekli, že neodejdou, dokud to odnětí státního souhlasu pro mne neodvolá. Vyhověl jim, ale jako podmínku si vymínil, že budu chodit na okresní konference. Dověděl jsem se o celé akci, až když se ti muži vrátili. Uprosili mě a já slíbil. Než jsem ale mohl jít na první konferenci, dověděl jsem se, že pan Kalina, tajemník pro věci církevní, se vyjádřil na okresní konferenci v Moravském Krumlově, že Navrkal už ten boj také vzdal. Za-

věřil jsem, že se to roznese po diecési a budou mě používat k dosažení dalších úspěchů mezi kněžími a tak jsem napsal panu Kalinovi dopis, aby vzal na vědomí, že jsem prohlédl jeho úmysl a že už nikdy na žádnou okresní konferenci nepůjdu.

(Dokončení přineseme v příštím čísle.)

U příležitosti 100. výročí od narození Mons. Josefa Navrkala bude v úterý 25. ledna 2012 v 18.00 hod. sloužena v kostele sv. Kříže ve Znojmě děkonná bohoslužba.

O. Lazárek

MINISTROVÁNÍ NENÍ JEN POMOC U OLTÁŘE

Ministranti od sv. Kříže

Každý z nás jistě ví, kdo je ministrant. Název „ministrant“ pochází z latinského slova „ministrare“, což v překladu znamená sloužit. Sám Ježíš Kristus předává svým učedníkům a i nám příklad v mnoha podobenstvích, jak máme sloužit Bohu a bližním (např.: Jan 13, 3-20).

Služba u oltáře, kterou ministranti zastávají je ale mnohem víc než jen liturgická služba či pomoc při udělování svátostí. Je to pro ně celoživotní postoj. A to postoj umět sloužit a službu zodpovědně přijímat.

Ve farnosti Nalezení sv. Kříže je kolem 18 ministrantů. V nedávné době vzešla myšlenka rozvíjet a podporovat mladé chlapce ke službě u oltáře, věnovat se současným ministrantům a motivovat je. Proto se každý pátek v 17hod. scházíme na faře, kde máme ministrantské schůzky. Jejich forma je teoretická i praktická a nechybí i zábava, bez které by se to neobešlo. Také každou neděli po ranní mši sv. v 9 h se scházíme s ministranty na faře ke snídani. Maminky z naší farnosti nám napečou výborné

buchty, bábovky a jiné dobroty, za což jim patří veliký dík. Při schůzkách se snažíme naučit ministranty správně provádět, ale i chápat význam jednotlivých liturgických úkonů. Prakticky se učíme, jak správně sloužit u oltáře. Ve zbytku času naši schůzky hrajeme různé hry a také chodíme po domluvě v sobotu na výlety do přírody. V současné době vyjednáváme pronájem tělocvičny, kde budeme moci s ministranty hrát různé sportovní hry (florbal, fotbal atd.). V našem případě nejde o to mladé chlapce při ministrantských schůzkách převychovávat, ale být s nimi, vést je, ukázat jim směr a vzory, které mohou správně ovlivnit jejich životní hodnoty a postoj.

Tímto bych chtěl vybídnout všechny mladé i starší chlapce, kluky ve školním věku, aby posílili naše řady a nebáli se přijít ministrovat!! Přihlásit se můžeš v sakristii nebo na faře u sv. Kříže.

Mgr. Ludvík MIHOLA
vedoucí ministrantů

PŘEDÁVÁNÍ, NEBO PODPORA VÍRY?

Víra v Boha je darem, který není samozřejmý. Nejenže se každý snaží o svou víru pečovat, ale navíc se o ni snažíme podělit s druhými. Říká se, že víru předáváme.

V naší společnosti každý křesťan prožívá, jak je víra v Boha, natož v Krista, nesamozřejmá. Nejen kvůli prostředí, které ho obklopuje a je nevěřící, ale často i uvnitř rodiny, kde nejbližší jeho víru buď nesdílejí, nebo se jí nedaří tzv. předat z generace na generaci. Nikoli řídce přicházejí rodiče za knězem s prosbou, jak pomoci jejich dítěti, které se v různém věku potýká s tím, ztotožnit se s vírou svých rodičů. Zdá se, že klasický prostředek předávání víry, totiž výuka náboženství, ztrácí účinnost.

Jeden seje, druhý sklízí

V českotěšínské farnosti, v níž působí jezuité, má katecheze dětí stále důležité místo. Náboženská výuka probíhá jednak na některých školách ve městě jako nepovinný volitelný předmět, jednak na faře, kam přicházejí děti na katechismus z těch škol, kde se nehlásí dostatek dětí do hodin náboženství. Už tento rozdíl zahrnuje různé přístupy a možnosti. Kromě toho, že fara nabízí více prostředků, jak výuku oživit prostřednictvím map, filmů apod., není nezanedbatelným faktem to, že na faře se na rozdíl od školy náboženství neznámkuje. Díky tomu může setkávání ve společenství na faře mnohem zřejměji dát dětem najevo, že katecheze je jen jeden z prostředků předávání nebo podpory víry. Pater Jan Adamík z těšínské farnosti k tomu říká: „Víra se nedá předávat jako poučky, ale je to něco, co se předává ži-

tím. (...) Informace jsou druhořadé, na prvním místě je atmosféra prostředí, ve kterém děti něco prožívají, zda cítí, že jsou přijímané a chápáné“

Jelikož je víra v Boha vztahem mezi ním a člověkem, je důležité, jaké mezilidské vztahy dítě zažívá. To pak pomáhá nebo brání rozvoji jeho víry. Přes prožívání viditelných vztahů mezi lidmi je možné ovlivnit vrůstání do vědomého prožívání vztahů neviditelných - s Bohem. „Člověk, který žije z víry, žije vědomím Božích vztahů k nám a snaží se je předávat dál v každodenních vztazích mezi lidmi, v rodině, tam, kde žijeme,“ shrnuje Jan Adamík.

Rozvíjení vztahů ve farnosti, které podporují víru dětí, tak vedle výuky náboženství mají napomáhat další aktivity a možnosti. Dvakrát do týdne se konají mše svaté pro děti. Díky dvojjazyčnosti českotěšínské farnosti je nejprve ve středu mše polská, v pátek mše česká. Jednou měsíčně je věnována dětem také jedna ze mší nedělních. Další aktivity pro děti organizuje v rámci farnosti starší mládež mezi 18-22 lety spolu s katechety. Zejména je to letní tzv. přífarní tábor, který trvá pět dní, od pondělka do pátku. Rodiče ráno děti přivedou na faru a večer si je odvedou domů. Kromě dvou dnů aktivit na faře se ve zbylých třech táborových dnech vydávají na výlety do okolí.

Dále existují dvě pěvecká tělesa, v nichž děti při dětských mších zpívají – polské Berušky (Biedronky) a čeští Broučci. Před postní dobou je dětský karneval, na svátek Nejsvětějšího Srdce Páně je farní den, v jehož rámci farníci připraví i program pro děti, dvakrát do roka duchovní rekolekce pro děti v adventu a v postní době. Všechny tyto aktivity mají

pomoci dětem prožívat plnohodnotné mezilidské vztahy, které budou jejich víru podporovat. Pater Adamík k tomu dodává: „To ale neznamená, že to jsou svatoušci. I když dělají chyby, hlavní je, že zároveň mohou spolu dělat mnoho dobrého.“

Že se takové pomáhající prostředí snad podařilo vytvořit, napovídá fakt, že se odrostlá mládež ráda zapojuje do přípravy aktivit pro děti, o kterých byla řeč výše, nebo že se starší ministranti starají o mladší. Úplně a bezprostředně si ověřit, že se podařilo víru dětí rozvinout, však nejde. „Jak se říká, jeden kope, druhý sází, třetí sklízí“, dodává Jan Adamík a připojuje, že ověřit si lze jen to, zda se poda-

řilo vytvořit příznivé předpoklady.

Avšak ani dospělým, rodičům ani kněžím se ne vždy daří být těmi, kým mají být. Výchova dětí ve víře znova a znova klade dospělým před oči otázku, jaká je jejich víra a jak proměňuje jejich život a kvalitu jejich vztahů. Východiskem je pravdivost, vědomí vlastní omezenosti, vlastních slabin, s nimiž je třeba bojovat. Podle Jana Adamíka musí „dospělý umět se omluvit, přiznat svou chybu a nelhat o sobě. To je cesta ven.“

P. Havlíček

(Převzato z Bulletinu Jezuité č.3/10)

SPE SALVI – (pokračování)

*výtah z encykliky o křesťanské naději papeže Benedikta XVI
dáno v Římě 30. 11. 2007*

Pravý tvar křesťanské naděje

24. Jen v materiální oblasti je možný kvantitativní pokrok formou prostého načítání: při rostoucím množství poznatků a stále dokonalejších vynálezů skutečně existuje plynulý pokrok směřující ke stále dokonalejšímu ovládnutí přírody.

Ale v oblasti etiky a morálního rozhodování podobná možnost neexistuje z jednoho prostého důvodu: lidská svoboda je stále nová a svá rozhodnutí musí činit stále znovu: nikdo se za nás nemůže rozhodovat – to bychom pak nebyli svobodní.

Svoboda předpokládá, že v základních rozhodnutích představuje každý člověk a každá generace nový začátek. Jistěže se mohou nové generace opírat o poznatky a zkušenosti těch, kteří žili před nimi, mohou čerpat z mravního po-

kladu celého lidstva. Ale mohou jej také odmítnout. To ovšem znamená, že

a) správný stav lidských věcí – dobro světa – není možné zaručit jen prostřednictvím struktur (rozuměj společenského zřízení, státních a politických institucí). Struktury jsou pro člověka a jeho svět nejen důležité, ale dokonce nutné. Nesmějí však vyřadit svobodu. I nejlepší struktury fungují jen tehdy, když motivují lidi, aby společenské zřízení svobodně podporovali. Svoboda potřebuje přesvědčení. Ale přesvědčení musí být stále a znovu společensky získáváno.

b) proto na tomto světě nebude nikdy existovat definitivně zřízené a upevněné království dobra. Kdo by sliboval definitivně a navždy lepší svět, svými sliby jen klame: přehlíží totiž lidskou svobodu –

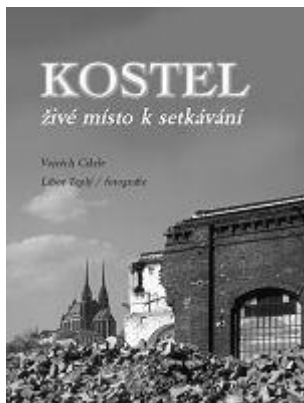
svobodnou účast – svobodnou ochotu člověka podílet se na dobru.

Kdyby existovaly struktury, které by ustavily definitivně platný – dobrý – stav světa, lidská svoboda by byla popřena. A

proto takové struktury by ani nemohly být ani dobré.

Zpracoval Ing. Simek (pokračování)

Biskup Cikrle vydává publikaci provázející brněnskými chrámy

V těchto dnech se k prvním čtenářům dostává nová kniha brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho nazvaná „Kostel - živé místo k setkávání“.

Biskup Vojtěch Cikrle se nechal inspirovat uměleckými fotografiemi Libora Teplého, k nimž napsal krátké duchovní texty zamýšlející se nad posláním kostela a jeho jednotlivými součástmi.

Jak říká v úvodu knihy: „Fotografie Libora Teplého zachycují svou jedinečnou schopností vyprávět interiéry a exteriéry

brněnských římskokatolických chrámů. Chci jimi společně s vámi procházet a jen stručným komentářem příslušejícím tichu kostela přiblížit těm, kdo do těchto prostor nevstupují příliš často, k čemu byly a jsou kostely stavěny, co se v nich nachází a k čemu mohou inspirovat. Přijměte tedy pozvání průvodce, kterého pro tuto chvíli nezajímají letopočty, autoři uměleckých skvostů ani výšky věží.“

Knihy je k dostání v brněnských prodejnách křesťanské literatury (DONUM, Cesta, Portál), nebo na oddělení Služeb Biskupství brněnského, Petrov 5, 602 00 Brno. Je možné ji zaslat i na dobírku.

Kontakt: Božena Spáčilová tel. 533 033 211 (spacilova@biskupstvi.cz)

NEKROLOG

sr. M. Anna – Margita Hrabovská

Sr. Anna se narodila 27. 08. 1926 v Krásnej nad Hornádom na východním Slovensku. Z její rodné obce pocházela sr. Celina, která vstoupila do Kongregace sester

Nejsvětějšího Spasitele ve Znojmě na Moravě. Když přišla na dovolenou, oslovila svým řeholním rouchem a přívětivostí

mladá děvčata a když se vracela zpět, 6 děvčat se rozhodlo odejít s ní a vstoupit do kongregace. Mezi nimi byla i Margita Hrabovská, dvacetileté děvče. Sestry měly v Znojmě ošetřovatelskou školu, kde také nastoupila, aby po jejím ukončení mohla pracovat v nemocnici. Do noviciátu vstoupila 27. 08. 1947 ve Znojmě a po složení prvních slibů 28. 08. 1948 pokračovala v studiu. Věčné sliby skládala 26.

07. 1954. Do roku 1959 pracovala v znojemské nemocnici.

Když sestry museli kvůli komunistickému režimu z nemocnice odejít, byla přeložena do doléčovacího ústavu do Letovic. V roce 1964 opustili sestry tento ústav a odešli do Ústavu sociální péče v Borotíně. Zde se obětavě a trpělivě starali o postihnuté chlapce. Sestry tady zůstali plných 27 roků, a když sr. Anna jako 65 letá odcházela na zasloužený odpočinek, nebylo to pro ni lehké. V roce 1991 se vrátila zpět do Znojma. Zde prožila dalších 16 roků už poznačená chorobami a přibývajícím věkem, ale přesto sr. Anna ještě pracovala v nemocnici v Dvorcích na Moravě a později opatrovala nemocné a staré lidi ve Znojmě. Vypomáhala také při vyučování náboženství. V roce 2007 se přestěhovala spolu se sestrami Josefou a Antoniou do Bratislavy. Za dva roky v létě ji na dovolené u sestry ve Vyšnej Myšli postihla mozková příhoda a musela být převezená do nemocnice do Košic. Když se její stav stabilizoval, převezli ji do Bratislavy do nemocnice Milosrdných

bratří. Žel i přes intenzivní rehabilitaci se nepodařilo rozhybat její ztuhlé končetiny. 29. 10. 2009 byla přestěhovaná spolu s několika spolusestrami do Charitního domova v Smoleniciach, kde jí byla zabezpečena potřebná péče vzhledem na její zdravotní stav. Dne 27. 10. 2011 sr. Anna opět překonala rozsáhlou mozkovou příhodu. Přes včasný zásah rychlé lékařské pomoci a změně léčby se její zdravotní stav začal poměrně rychle zhoršovat a komplikovat.

Sr. Anna zemřela zaopatřená svátostmi umírajících a svoji duši odevzdala do Božích rukou v pátek 16. 12. 2011 o 7.40 h.

Dobrý a milosrdný Bůh necht' ji odměnit všechno, co z lásky k němu obětovala a necht' je její věčným potěšením i spásou!

Necht' odpočívá v pokoji!

Sr. D. Juliana Maskal'ová

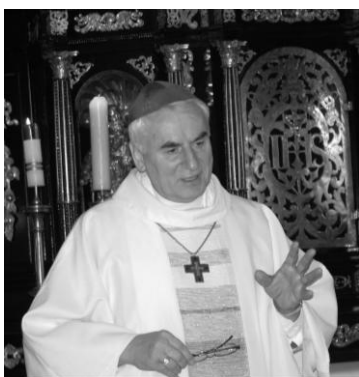
ROK JE ZA NÁMI A S CHUTÍ DO TOHO NOVÉHO.

Na konci roku obvykle hodnotíme, co jsme za celý rok udělali, jak jsme byli úspěšní.

Poučíme se z chyb. Na chyby pak zapomeneme. Ty nejsou příjemné, ale poučení si zapíšeme za uši. Pokud jsme měli v uplynulém roce jen samé

úspěchy, neusněme na vavřínech. Poplácejme se po rameni, ale budme bdělí. Provázela-li nás jen samá smůla, chce to jen nasadit nové brýle – trochu růžovější.

V zaměstnání se také schází spolupracovníci, nejdříve zhodnotí vývoj ve společnosti, a pak přes úspěchy i neúspěchy radostně oslaví (nebo zapijí) konec úspěšného či neúspěšného roku. Někdy nejde ani tak o hodnocení jako o posezení, o sdílení, uznání práce druhých. A pokud se práce pro druhé dělá dobrovolně a ne-

jsme měli v uplynulém roce jen samé

zištně, o to více si ji vážíme. Takto věnovaný čas je velmi cenný.

To ví i otec biskup, který se ke konci roku setkává na Petrově nejen s pracovníky charity a jejími dobrovolníky, se zpěváky a varhaníky z kostelů ve své diecézi, ale i s redaktory farních časopisů.

Tak tomu bylo i letos 3. prosince. Nejdříve jsme měli mši svatou, po té jsme si mohli popovídat s otcem biskupem. Ten nám nejen poděkoval za naši práci, ale dodal nám také sílu, odvalu a popřál nám hodně nových nápadů a inspirací pro další práci. Při občerstvení si skupinka redaktorů z celé diecéze předávala zkušenosti s vydáváním farních časopisů, podělili se o své potíže, ale i úspěchy.

Moc se mi líbily názvy některých časopisů. Časopis „Pod peřinou“ se jmenuje podle pana faráře o. Peřiny. Jiný se jme-

nuje „Strašák“, to podle příjmení jeho šéfredaktora.

Náš „Život farností“ měl jeden prim. Vydává se již 21 let, tj. od Sametové revoluce, bez přestání. Naším redaktorem, šéfredaktorem i grafikem je od začátku vydávání pan Jindřich Kania. Je to nestor našeho časopisu, ale i mezi farními redaktory brněnské diecéze. Není se čemu divit, že všichni s úctou naslouchali jeho zkušenostem a řešením problémů s vydáváním časopisu.

Na setkání byli i úplní nováčci. Mladí lidé, studenti, kteří by rádi vydávali farní časopis a přišli si pro zkušenosti a podporu. A to jsme jim všichni rádi slíbili a popřáli jim nejen pevné nervy, ale i hodně úspěchů.

IZS

VÁCLAV HAVEL

V neděli jsme viděli v televizních novinách k úmrtí exprezidenta Václava Havla, že tam zpívají sestry boromejky. Tyto sestry, na přání D. Havlové opatrovaly pana prezidenta delší dobu na Hrádečku. Ty, které tam zpívaly, se u něj po několika dnech střídaly. Mají pěkné vzpomínky. Jednu z nich si dovolíme citovat:

Hrádeček 19. 12. 2011

Měla jsem nezasloužené privilegium bdít v noci z 18. na 19. 12. 2011 u právě zemřelého prezidenta Václava Havla na Hrádečku. Během té nezapomenutelné noci mi hlavou neustále šly nejsilnější vzpomínky na něho - velmi staré i úplně nedávné. Byla jsem osmnáctiletá student-

ka, když jsem ho poprvé zahlédla na vlastní oči jako prezidenta na balkonu třetího hradního nádvoří 29. 12. 1989 uprostřed rozjásaného davu, když se nám otevřela skutečná a neuvěřitelná naděje na svobodný život. Netušila jsem, že se osobně setkáme až po mnoha letech, když jsem se už jako boromejka vrátila letos v létě po letech studií v Itálii a mým prvním posláním doma v Čechách bylo spolupodílet se na péči o značně zestárlého a nemocného našeho prvního demokratického prezidenta. Tak jsme se poprvé setkali 20. července 2011 na Hrádečku a já jsem denně viděla, jak tento velmi zesláblý muž má v sobě pořád stejnou důstojnost zdvořilého a pokorně plachého filosofa, který se nebál mluvit o smrti, stejně jako

neprěstával věřit často znevažovaným ideálům o Pravdě a Lásce.

A přitom zároveň měl rád lidi kolem sebe, nebylo mu zatěžko stále znovu o něco prosit a děkovat, jak ubývaly jeho fyzické síly. Největší lekce se mi ale dostalo jednou v srpnu, kdy pan prezident vymyslel, že budeme péct pro jeho osobního lékaře sele divočáka, aby měl co k obědu a zároveň uviděl jeho pokroky v rehabilitaci. Na mé počáteční námitky o nedostatku času a zkušeností jak to vlastně dělat, mi prostě a zdvořile odpověděl, že když byl poprvé zvolen prezidentem, všechno dělal poprvé a často vůbec nevěděl jak – tak proč bychom si neporadili

s pečením divočáka, což on stejně jako já také nikdy nedělal. Ono „prase na šalvěji“ zůstane navždy nejcennější životní lekcí, jež jsem od něho dostala.

Měla jsem nezaslouženou čest Vám sloužit, pane prezidente, když jsem na vlastní oči viděla jak statečně a vědomě se blížíte ke smrti a zároveň k novému životu, o němž toho všichni tušíme jen mlhavě málo. A teď jsem stále víc přesvědčena, že Pán Bůh je s Vámi – navždy, jak jste si, pane prezidente, vážně přál, když jste se s námi loučil stále stejnými slovy: Tak Pán Bůh s námi...

Sr: Veritas Holíková, SCB

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1 do 6.55 h. V kostele u sv. Kříže ranní mše sv. v 6.45 h nebudou.
- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.
- Každou neděli po mši sv. v Příměticích je na faře otevřena **knihovna**.
- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.
- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé pondělí před večerní mší sv. u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.
- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.
- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.
- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.
- Každé druhé úterý v měsíci od 14 h do 17.30 h v kostele sv. Kříže **adorace za nenarozené děti**.
- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.
- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.
- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.
- Každý čtvrtek v 18 h (v zimním období v 17 h) v Kuchařovicích **dětská mše**.
- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.
- Každý pátek v 17 h je v Příměticích **dětská mše**.
- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.
- Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.

- Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 4. 1. v 17.30 h bude v hnanickém kostele sv. Wolfganga **vánoční koncert** Znojemského komorního orchestru.
- 5. 1. ve 20 h u sv. Mikuláše **adorace** před 1.pátkem
- 6. 1. **Slavnost Zjevení Páně**; u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 a v 17 h; při každé mši sv. svěcení vody, křídý, kadidla a zbožných předmětů; od 14 hod výstav Nejsv. Svátosti a sv. zpověď. U sv. Václava v Louce mše sv. v 18 h. U sv. Kříže v 18 h; po mši sv. svěcení vody, křídý, kadidla a zlatých předmětů.
- 7. 1. **měsíční pouť v Hl. Mašůvkách**; poutní mše sv. v 17 h celebruje P. Marek Orko Vácha z Lechovic; autobus ze Znojma v 16 h.
- 7. 1. proběhne v Příměticích **Tříkrálová sbírka**
- 8. 1. **Křtu Páně** mše sv. jako v neděli. Při každé mši sv. farnosti sv. Mikuláše **obnova manželských slibů**.
- 8. 1. v 16:30 h v Příměticích **zapěje Illegal chorus z Brna Rybovu Českou mši vánoční**
- 15. 1. v 15 hod **měsíční modlitba** v Popické kapli, pěší odchází z Kraví hory ve 14 h.
- 22. 1. v 19 h v kostele sv. Václava v Louce **koncert „Jazzová mše“**.
- 27. 1. v 19.45 h v Příměticích v restauraci U Polehňů **farní ples**. Hraje Černej kašel. Předprodej vstupenek na tel. čísle: 732862665
- 29. 1. . v 16 h u evangelíků na Rudoleckého ul. 15 ve Znojmě **ekumenická bohoslužba**
- 2. 2. **Uvedení Páně do chrámu – Hromnice** – u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 a 17 h svěcení svící; ve 20 hod u sv. Mikuláše hodinová **adorace** před 1. pátkem. U sv. Kříže při večerní mši sv. svěcení svící – hromniček.
- 3. 2. **Sv. Blažeje, první pátek** – u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 a v 17 h se Svatoblažským požehnáním, od 14 h výstav Nejsv. Svátosti a sv. zpověď. U sv. Kříže po večerní mši sv. se bude udělovat Svatoblažské požehnání na ochranu před nemocemi krčnými a všelikým jiným zlem.
- 4. 2. První sobota – v 17 h v Hl. Mašůvkách **měsíční pouť**, Svatoblažské požehnání. Autobus ze Znojma v 16 h. Mši sv. bude mít P.Marek Orko Vácha z Lechovic.
- 5. 2. **Svatoblažské požehnání** u sv. Mikuláše po mši sv. v 9 a v 11 h.

PŘÍPRAVA NA BÍRMOVÁNÍ

u sv. Mikuláše v pátek v 19 h na faře – 6. 1., 20. 1.; 3. 2. 17. 2.
v Příměticích v 19 h na faře – 6. a 20. 1.

Kurz víry v neděli v 18 h na faře u sv. Mikuláše 8. 1.; 22. 1.; 5. 2.; 19. 2.;

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce. Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.
Tisk POLYGRAF Znojmo
